

ЧЕРНОТО ДЯВОЛЧЕ.

Вечерята, кога се върна въ кжши, Тропчо отвори блокчето си и погледна още веднажъ черното дяволче. Нарисувалъ е Тропчо сжшинско дяволче, както го раз-
 правя дѣдо му. И рогата му рога, и опашката нагоре завита, а въ ржката му двурога вила. Учителтъ го потупа по рамото и му каза, че дяволчето е много хубавичко, ала Тропчо е лошъ, защото чупи прозорци. А който чупи прозорци, дяволтъ го взема и го отнася на гърба си.

Тропчо си мислѣше: де да е живо туй дяволче, че да го вземе и да го занесе на долната земя. Отъ все сърце му се иска да види долнитѣ хора и отъ мечешкото изворче да пие жива вода. Дядо дума, че който сръбне мечешка вода, става по-силенъ отъ мечката. Нищо не му се опира. Цѣлъ свѣтъ трепери отъ него.

Подиръ вечеря Тропчо легна на дѣдовото си колѣно. Той гледаше, какъ отъ лулата му излиза синъ пушекъ и нѣкой го дърпа нагоре въ куминя. Кжде отива пушекътъ? — На горния свѣтъ. А кога пуснешъ камъкъ въ гераня, той пада на долния. Както си мислѣше русоглавиятъ Тропчо, полекичка затвори очи и заспа.

Спи и сънува:

— Хайде, дядовото, иди донеси отъ плѣвника малко сламица за малаченцето, — рече дѣдо му.

Тропчо взе презрамо кошчето и тръгна къмъ хармана. Влиза въ плѣвника. Взема куката да наскуби слама. Изведнажъ, гледа — отъ кошчето си подава рогатата главичка дяволчето, дето го рисува снощи.

— Добъръ вечеръ, Тропчо!

— смѣе се черничкото.

Тропчо трепери отъ страхъ.

— Я влизай въ кошчето, че време нѣма. Доде пропѣятъ първи пѣтли, трѣбва да се върнемъ.

